

Harlan Coben

De vreemde

Wat als iedereen liegt?

Eerste druk 2015

Vierde druk 2017

ISBN 978-90-225-7994-7

ISBN 978-94-023-0303-2 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Stranger*

Vertaling: Martin Jansen in de Wal

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Mark Owen/Trevillion Images

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2015 by Harlan Coben

All rights reserved.

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

© 2015 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Ter nagedachtenis aan mijn dierbare neef
Stephen Reiter*

*En opgedragen aan zijn kinderen
David, Samantha en Jason*

*Och arme, hoed u voor de komst van de Vreemde
Van hem die weet wat hij u komt vragen
Er is er slechts één die de weg naar uw deur kent
Het leven kunt U ontvluchten, maar niet de Dood.*

- T.S. ELIOT

I

De vreemde zette Adams leven niet in één keer op zijn kop. Tenminste, dat zou Adam Price zichzelf later voorhouden, hoewel het niet waar was. Op de een of andere manier had Adam meteen geweten, vanaf de allereerste zin, dat zijn vertrouwde leven als tevreden, getrouwde vader van twee in een leuk huis in een kleine stad voorgoed voorbij was. De zin was op zichzelf niet zo bijzonder, maar er zat iets in de toon waarop hij werd uitgesproken, de overtuiging en de bezorgdheid die erin doorklonken, wat Adam deed vermoeden dat niets ooit nog hetzelfde zou zijn.

‘Je had niet bij haar hoeven blijven,’ zei de vreemde.

Ze waren in de American Legion Hall in Cedarfield, New Jersey. Cedarfield was een stadje waar het wemelt van de rijke effectenmakelaars, bankiers en andere financiële ‘groten der aarde’. Ze dronken graag een biertje in de American Legion Hall omdat het er zo aangenaam kneuterig was, hun manier om te doen alsof ze heel gewoon waren, ouwe jongens onder elkaar, hoewel het tegendeel waar was.

Adam stond aan de kleverige bar. Achter hem hing een dartbord aan de muur. De neonreclame prees Miller Light aan, maar Adam had een flesje Budweiser in zijn hand. Hij draaide zich om naar de man die zonet naast hem was komen staan, en hoewel Adam al wist wat het antwoord zou zijn vroeg hij: ‘Heb je het tegen mij?’

De man was jonger dan de meeste vaders, slanker, mager bijna, met grote, doordringende blauwe ogen. Zijn armen waren bleek en pezig, en onder de korte mouw van zijn shirt was een stukje van een tatoeage te zien. Hij had een honkbalpet op maar zag er

niet bepaald vrijgevochten uit, meer als iemand die altijd met z'n werk bezig was, een of andere gespecialiseerde technicus die te weinig buitenkwam.

De doordringende blauwe ogen keken Adam zo serieus aan dat hij zijn blik het liefst had afgewend. 'Ze had je verteld dat ze zwanger was, hè?'

Adam voelde dat zijn hand zich vaster om de hals van het flesje sloot.

'Daarom ben je bij haar gebleven. Corinne had je verteld dat ze zwanger was.'

Op dat moment kreeg Adam het gevoel dat er in zijn borst een schakelaar werd omgezet, alsof iemand in een film door de infrarode lichtstraal van een bom was gelopen en daarmee de tijdsklok in werking had gezet. *Tik, tik, tik, tik.*

'Ken ik jou?' vroeg Adam.

'Ze had je verteld dat ze zwanger was,' herhaalde de vreemde. 'Corinne, bedoel ik. Dat ze zwanger was en dat ze toen een miskraam heeft gehad.'

De American Legion Hall was volgestroomd met buurtvaders die gekleed gingen in witte honkbalshirts met mouwen tot op de elleboog, een wijde cargobroek, of zo'n spijkerbroek waarin ze geen kont hadden. De meesten droegen een honkbalpet. Vanavond was de selectie van het lacrosse-A-team uit de jongens van groep zes, zeven en acht. Als je ooit de behoefte zou hebben om het gedrag van de maatschappelijke bovenlaag in zijn natuurlijke habitat te observeren, bedacht Adam, moest je kijken naar ouders die hun kinderen in het eerste probeerden te krijgen. Eigenlijk had hier een filmploeg van Discovery Channel moeten zijn.

'Je voelde je verplicht bij haar te blijven, waar of niet?' zei de man.

'Ik weet niet wie je verdomme...'

'Ze heeft tegen je gelogen, Adam.' De jongere man zei het met zo veel overtuiging, niet alleen alsof hij het absoluut zeker wist, maar alsof Adams belangen hem echt aan het hart gingen. 'Corinne heeft het allemaal verzonnen. Ze was helemaal niet zwanger.'

De woorden troffen Adam als mokerslagen, verdoofden hem en zogen zijn weerstand op, totdat hij aangeslagen, in verwarring

en afgemat klaar was voor de acht tellen van de scheidsrechter. Hij had willen terugvechten, had de man bij zijn shirt willen pakken en hem dwars door de zaal willen gooien omdat hij zijn vrouw had beledigd. Maar dat deed hij niet, om twee redenen.

Ten eerste omdat hij zoals gezegd aangeslagen, in verwarring en afgemat was.

En ten tweede omdat hij iets hoorde in de manier van praten van de man, de zelfverzekerdheid en die verdomde overtuiging in zijn stem, waardoor het Adam beter leek om te luisteren naar wat hij te vertellen had.

‘Wie ben je?’ vroeg Adam.

‘Maakt dat iets uit?’

‘Ja.’

‘Ik ben de vreemde,’ zei de man. ‘De vreemde die iets belangrijks weet. Ze heeft tegen je gelogen. Corinne. Ze was niet zwanger. Dat heeft ze alleen gezegd om je terug te krijgen.’

Adam schudde zijn hoofd. Hij hield vol, probeerde kalm en rationeel te blijven. ‘Ik heb de zwangerschapstest gezien.’

‘Die was nep.’

‘Ik heb de echo gezien.’

‘Ook nep.’ Hij stak zijn hand op voordat Adam meer kon zeggen. ‘En ja, de buik was ook nep. Of moet ik “buiken” zeggen? Toen Corinne begon uit te dijen, heb je haar niet meer naakt gezien, hè? Hoe heeft ze dat gedaan, was ze ’s avonds zogenaamd misselijk, zodat er van seks geen sprake kon zijn? Want zo gaat het meestal. En toen zij die miskraam kreeg, keek jij terug op het gebeuren en kwam je tot de conclusie dat de zwangerschap vanaf het eerste begin problematisch was geweest.’

Aan de andere kant van de zaal riep een donderende stem: ‘Oké, jongens, haal nog een biertje en laten we beginnen.’

Het was de stem van Tripp Evans, de voorzitter van de lacrossebond, een voormalige reclameman van Madison Avenue en een sympathieke kerel. De andere vaders liepen naar het rek met aluminium klapstoeltjes, van het soort dat werd gebruikt voor de schoolconcerten van hun kinderen, en zetten die midden in de zaal in een kring. Tripp Evans keek naar Adam, zag zijn bleke gezicht en fronste vragend zijn wenkbrauwen. Adam schudde zijn

hoofd en richtte zijn aandacht weer op de vreemde.

‘Wie ben je, verdomme?’

‘Zie me als je redder in de nood. Of als de vriend die je zonet uit de gevangenis heeft bevrijd.’

‘Je kletst uit je nek.’

Alle andere gesprekken waren min of meer verstomd. Als er nog werd gepraat, was het op gedempte toon. Het enige wat je nog hoorde was het schrapende geluid van de stoelpoten op de houten vloer. De vaders zetten hun gezicht op ernstig voor de selectie. Adam vond het maar niks. Hij zou hier niet eens moeten zijn... dit was Corinnes taak. Zij was de penningmeester van de lacrossebond, maar haar school had de datum van hun lerarencongres in Atlantic City veranderd, dus hoewel dit voor het lacrosse in Cedarfield de belangrijkste dag van het jaar was – en voor Corinne de hoofdreden om zo actief te zijn in de bond – moest Adam vanavond voor haar invallen.

‘Je zou me dankbaar moeten zijn,’ zei de man.

‘Waar heb je het over?’

Voor het eerst glimlachte de man. Het was een vriendelijke glimlach, moest Adam toegeven, de glimlach van iemand die het goed bedoelde.

‘Je bent bevrijd,’ zei de vreemde.

‘Je liegt.’

‘Je weet wel beter, is het niet, Adam?’

Aan de andere kant van de zaal riep Tripp Evans: ‘Adam, kom je?’

Adam draaide zich om. Iedereen zat al, behalve hij en de vreemde.

‘Ik moet nu gaan,’ fluisterde de vreemde. ‘Maar als je bewijs wilt, check dan je Visa-card. Zoek naar een betaling aan Novelty Funsy.’

‘Wacht...’

‘Nog één ding.’ De man boog zich naar hem toe. ‘Als ik jou was zou ik het DNA van je jongens ook laten testen.’

Tik, tik, tik... boem! ‘Wat?’

‘Daar heb ik geen bewijs voor, maar als een vrouw er niet voor terugdeinst om over iets als dit te liegen, nou, dan lijkt het me

niet onmogelijk dat het niet de eerste keer is.’

En toen, terwijl het Adam weer duizelde na deze laatste verdachtmaking, haastte de vreemde zich de deur uit.

Zodra Adam de macht over zijn benen had teruggevonden, ging hij de man achterna.

Te laat.

De vreemde stapte in aan de passagierskant van een grijze Honda Accord. De auto kwam in beweging. Adam rende hem achterna om hem beter te kunnen zien, of een glimp van de nummerplaat op te vangen, maar het enige wat hij kon onderscheiden was dat die van de staat New Jersey was. Toen de auto aan het eind van de oprit afsloeg, zag hij nog iets.

Er zat een vrouw achter het stuur.

Een jonge vrouw met lang blond haar. Toen het licht van de straatlantaarn op haar gezicht viel, zag hij dat ze naar hem keek. Even kruisten hun blikken elkaar. Ze had een zorgelijke uitdrukking op haar gezicht, alsof ze medelijden met hem had.

Ze gaf gas en de auto verdween uit het zicht. Iemand riep zijn naam. Adam draaide zich om en ging weer naar binnen.

Ze begonnen met de selectie van het thuisteam.

Adam probeerde zijn hoofd erbij te houden, maar het was alsof alle geluiden tot hem kwamen door het auditieve equivalent van een beslagen douchedeur. Corinne had het Adam gemakkelijk gemaakt. Ze had alle jongens aangekruist die een try-out voor het team van groep acht hadden gedaan, dus hij hoefde alleen maar te kiezen uit wie er nog over waren. Waar het echt om ging – de ware reden van zijn komst – was dat hij ervoor zorgde dat Ryan in het *all-star*-competitieteam terechtkwam. Hun oudste zoon, Thomas, die nu in het tweede jaar van *high school* zat, had het all-star-team niet gehaald toen hij Ryans leeftijd had, omdat – ten-

minste, dat meende Corinne, en Adam had de neiging het met haar eens te zijn – zijn ouders te weinig betrokkenheid hadden getoond. Te veel vaders waren hier vanavond niet zozeer uit liefde voor de sport, als wel om de belangen van hun kind te behartigen.

Dat gold ook voor Adam. Sneu, maar waar.

Adam probeerde te vergeten wat hij zonet had gehoord – wie was die gast trouwens? – maar dat lukte hem niet. Er kwam een waas voor zijn ogen toen hij naar Corinnes ‘scoutingrapport’ keek. Zijn vrouw was zo ordelijk, obsessief bijna, en ze had de namen van de jongens in volgorde van de beste tot de slechtste onder elkaar geschreven. Als een van de jongens werd geselecteerd, streepte Adam gelaten zijn naam door. Hij keek naar het keurige schuine handschrift, de volmaakte letters zoals de juf ze vroeger in groep drie als voorbeeld op het bord schreef. Zo was Corinne. Zij was dat meisje dat de klas binnenkwam en klaagde dat ze het proefwerk zou verprutsen, maar vervolgens als eerste klaar was en er een negen voor kreeg. Ze was intelligent, gedreven, mooi en...

Een leugenaar?

‘Dan gaan we nu door met de competitieteams, jongens,’ zei Tripp.

Het geschraap van stoelpoten over de vloer echode weer door de zaal. Nog steeds aangeslagen nam Adam plaats in de kring van de vier mannen die het A- en B-competitieteam zouden samenstellen. Hier draaide het allemaal om. De thuisteam zouden in de stad blijven. De beste spelers stroomden door naar het A- en B-team, die door heel New Jersey trokken om tegen andere teams te spelen.

Novelty Funsy. Waarom kwam die naam hem bekend voor?

De hoofdcoach van het team heette Bob Baime, maar Adam zag hem altijd als Gaston, de tekenfilmfiguur uit Disney's *Beauty and the Beast*. Bob was een grote kerel met een glimlach zo breed dat die wel onecht moest zijn. Hij was luidruchtig en trots, dom en achterbaks, en als hij voorbij kwam lopen, met zijn borst vooruit en zwaaiend met zijn armen, was het alsof je de soundtrack van de film op de achtergrond hoorde: ‘Niemand is zo stoer/vecht/schiet als Gaston...’

Zet het uit je hoofd, zei Adam tegen zichzelf. Die vreemde speelde gewoon een spelletje met je...

De selectie van de teams hoefde niet lang te duren. Elke speler kreeg een score van een tot tien in diverse categorieën: sticotechniek, snelheid, kracht, passes en dat soort dingen. De scores werden bij elkaar opgeteld en door het aantal gedeeld, zodat je een gemiddelde kreeg. In theorie zou je gewoon je lijstje kunnen inleveren, waarna de achttien beste spelers in team A kwamen, de volgende achttien spelers in team B, en de rest zou het niet halen. Doodsimpel. Ware het niet dat iedereen ervan verzekerd wilde zijn dat hún zoon in het team kwam dat zij coachten.

Oké, best, zo gezegd, zo gedaan.

Eerst werden alle lijstjes afgewerkt. Alles verliep soepel totdat ze bij de laatste keus voor het B-team kwamen.

‘Jimmy Hoch hoort in dat team,’ verkondigde Gaston. Bob Baime praatte meestal niet gewoon, hij verkondigde.

Een van zijn assistent-coaches – een grijze muis van wie Adam de naam niet kende – zei: ‘Maar Jack en Logan hebben allebei hoger gescoord dan hij.’

‘Ja, dat is waar,’ verkondigde Gaston. ‘Maar ik ken deze jongen. Jimmy Hoch. Hij is een betere speler dan die andere twee. Hij heeft alleen een slechte try-out gehad.’ Hij kuchte in zijn vuist en ging verder. ‘Jimmy heeft een moeilijk jaar achter de rug. Zijn ouders zijn gescheiden. Ik vind dat we hem een kans moeten geven en hem in het team moeten zetten. Dus als niemand daar problemen mee heeft...’

Hij wilde Jimmy’s naam al opschrijven.

Adam hoorde zichzelf zeggen: ‘Ja, ik.’

Alle ogen werden op hem gericht.

Gaston priemde zijn kin – met kuiltje – Adams kant op. ‘Sorry?’

‘Ik heb er problemen mee,’ zei Adam. ‘Jack en Logan hebben hoger gescoord. Wie van die twee heeft de hoogste score?’

‘Logan,’ zei een van de assistent-coaches.

Adam nam de lijst door en keek naar de scores. ‘Precies, dus dan hoort Logan in het team te zitten. Hij heeft een betere evaluatie en een hogere score.’

De assistent-coaches haptten niet naar adem, maar het scheelde niet veel. Gaston was het niet gewend tegengesproken te worden. Hij boog zich naar voren en ontblootte zijn grote tanden. ‘Ik bedoel het niet vervelend, maar jij komt hier alleen maar invallen voor je vrouw.’

Hij sprak het woord ‘vrouw’ uit met een lichte stembuiging, alsof invallen voor een vrouw betekende dat je geen echte kerel was.

‘Je bent niet eens assistent-coach,’ voegde Gaston eraan toe.

‘Helemaal waar,’ zei Adam. ‘Maar ik kan wel rekenen, Bob. Logan heeft een totaalscore van zes komma zeven. Die van Jimmy is maar zes komma vier. Welke rekenmethode je er ook op loslaat, zes komma zeven is meer dan zes komma vier. Ik kan wel een grafiekje voor je tekenen, als je wilt?’

Het sarcasme ontging Gaston volledig. ‘Maar ik heb net al gezegd dat er sprake is van bijzondere omstandigheden.’

‘De echtscheiding?’

‘Precies.’

Adam keek de assistent-coaches aan, maar die zagen allemaal opeens iets op de vloer liggen wat ze buitengewoon fascinerend vonden. ‘Goed dan, en hoe is de thuissituatie van Jack en Logan?’

‘Ik weet dat hun ouders nog bij elkaar zijn.’

‘Dus vanaf nu is dat de doorslaggevende factor?’ vroeg Adam. ‘Jij hebt een prima huwelijk, nietwaar, Gas...’ Hij had hem bijna Gaston genoemd. ‘Nietwaar, Bob?’

‘Wat?’

‘Jij en Melanie. Jullie zijn het gelukkigste stel van de wereld, toch?’

Melanie was een kleine, opgewekte blondine die voortdurend met haar ogen knipperde alsof ze net een klap in haar gezicht had gekregen. Gaston hield ervan om haar in het openbaar in haar bil te knijpen, niet zozeer ten teken van genegenheid of zelfs lust, maar om iedereen te laten zien dat ze van hem was. Gaston leunde achterover en probeerde zijn woorden zorgvuldig af te wegen. ‘We hebben een goed huwelijk, ja, maar...’

‘Nou, moeten we dan niet minstens een halve punt van je zoons score aftrekken? Dan zakt Bob junior naar, eens even kijken, zes

komma drie. Het B-team. Ik bedoel, als we Jimmy's score willen verhogen omdat zijn ouders problemen hebben, moeten we die van jouw zoon dan niet verlagen omdat jullie zo godvergeten gelukkig zijn?

Een van de andere assistent-coaches vroeg: 'Voel je je wel goed, Adam?'

Met een ruk draaide Adam zijn hoofd in de richting van de stem. 'Ja, ik voel me prima.'

Gaston had zijn handen tot vuisten gebald.

Corinne heeft het allemaal verzonnen. Ze was helemaal niet zwanger.

Adam keek de grotere man aan en hield zijn blik vast. Kom maar op, stoere jongen, dacht Adam. Uitgerekend vanavond. Gaston was zo'n spierbonk van wie je wist dat het allemaal show was. Over Gastons schouder zag Adam dat Tripp Evans met een verbaasd gezicht hun kant op keek.

'Je bent hier niet in de rechtszaal,' zei Gaston, en hij liet zijn tanden weer zien. 'Je gaat je boekje te buiten.'

Adam was al vier maanden niet in een rechtszaal geweest, maar hij vond het niet nodig hem te corrigeren. Hij hield de lijsten in de lucht. 'Deze evaluaties zijn hier met een reden, Bob.'

'Net als wij,' zei Gaston, en hij haalde zijn hand door zijn zwarte manen. 'Als coaches. Als degenen die deze jongens jarenlang hebben zien spelen. Wij nemen de uiteindelijke beslissing. Ik, als hoofdcoach, neem de eindbeslissing. Jimmy heeft de juiste mentaliteit. Dat telt ook mee. We zijn geen computers. We gebruiken alle middelen die ons ter beschikking staan om de spelers uit te kiezen die het meest recht hebben op een plek.' Hij hield zijn kolenschoppen van handen op, probeerde Adam weer aan zijn kant te krijgen. 'En kom op nou, we hebben het over de laatste speler van het B-team. Zo veel stelt het nu ook weer niet voor.'

'Voor Logan wel, durf ik te wedden.'

'Ik ben de hoofdcoach. De eindbeslissing is aan mij.'

Het gezelschap begon op te breken. Een paar jongens stonden op en liepen weg. Adam wilde nog iets zeggen, maar wat had het voor zin? Hij zou dit meningsverschil niet winnen, en waarom was hij er eigenlijk over begonnen? Hij wist verdomme niet eens

wie Logan was. Hij had het gedaan als afleiding voor de puinhoop die de vreemde van zijn gedachten had gemaakt. Dat was het enige. Dat wist hij best. Hij kwam overeind van zijn stoel.

‘Wat ben jij van plan?’ vroeg Gaston, met zijn kin zo ver vooruit dat hij Adam leek uit te nodigen er een dreun op te geven.

‘Ryan zit in het A-team, hè?’

‘Ja.’

Daarvoor was Adam gekomen, om – zo nodig – te pleiten voor zijn zoon. Dat was gebeurd. De rest was bijzaak. ‘Prettige avond nog, jongens.’

Adam liep terug naar de bar. Hij knikte naar Len Gilman, de politiebaas van Cedarfield, die graag zelf achter de bar stond om te voorkomen dat mensen dronken in hun auto stapten. Len knikte terug en zette een flesje Bud voor Adam neer. Met iets te veel agressie draaide Adam de dop eraf. Tripp Evans kwam naast hem staan. Ook hij kreeg een Bud van Len. Tripp hield het flesje op en tikte het tegen dat van Adam. De twee mannen dronken in stilte terwijl de bijeenkomst werd opgebroken. Een paar mannen riepen een afscheidsgroet. In een theatrale beweging stond Gaston op – hij hield van theatraal – en wierp Adam een boze blik toe. Adam stak zijn flesje naar hem op in een proostgebaar. Gaston beende de deur uit.

‘Nieuwe vriend gemaakt?’ vroeg Tripp.

‘Ik ben een echte mensenvriend,’ zei Adam.

‘Je weet dat hij vicevoorzitter van de bond is, hè?’

‘Ik zal voor hem knielen als ik hem de volgende keer zie,’ zei Adam.

‘Ik ben de voorzitter.’

‘In dat geval kan ik beter een paar kniebeschermers kopen.’

Tripp knikte, vond het wel een leuk antwoord. ‘Het zit Bob de laatste tijd niet mee.’

‘Bob is een klojo.’

‘Eh... ja. Weet je waarom ik aanblijf als voorzitter?’

‘Om mooie meiden te scoren?’

‘Ja, dat ook. En omdat, als ik me terugtrek, Bob mijn opvolger zal zijn.’

‘Brrrr.’ Adam liet zijn flesje zakken. ‘Ik kan beter gaan.’